

a távoli homokban születő szikra: árapály

: éveken át a tengerrel szemben: késztetések: az elhagyott vitorlás ott agonizált a sós hullámok között, várj: egy régi hajó: rothadó fadarabok: délután a szél behatol a tengerbe, behatol a homokba: hajótörés, pusztulás: mondd meg nekem: hányan indulnak el és hányan térnek vissza? nem: mindig csak kerestem, akár egy őrült, mindig csak kerestem: dinoszauruszok: mondd meg nekem: mikor gyűjtják be a szenet? mikor szúrják le a karókat? mikor ébresztik fel a kígyókat? mikor születik meg a búzaföld? mikor jön el az árapálytól mentes, elzárt idő?: jahve, az órák csupaszra nyúzva alszanak: csak a reggeli szellő könnyű: a bárány örökké fog élni: örökké fog élni a sziklaszirten sarjadó liliom: örökké fog élni a csalán: örökké fog élni a gyom: a kutyák viszont nem élnek majd: se a skorpiók: se a mérgesgyíkok: se a futóhomok: *ami rájga a lelket, nem élhet örökké, de a lelket már régóta rájgák*: fraktálok: a sötétzárka, ahol a hírvivő, a vándor és a farkas alszanak: ott születik majd meg egy napon a gyermek: az alkóvban: a semmiben: ahol csak apró ablakrések törik át a kőfalak kátrányát: csak az örültek láthatnak át a túoldalra: de ők nem várnak: legalábbis ezt feltételezik: vagy aludni pár pillanatot: csak a sötét éjszaka közepén honol csend a végtelen tengerben: a lövészek az erődítményekből az utazókra céloznak: maradjanak: táplálkozzanak: aludjanak: meneküljenek: a tenger a hulladék szomorú része: a tenger fájdalom: atka: a lövészek sátrakat vernek fel a tengerparton és ott élnek majd hónapokon át, amíg véget nem ér a vihar és tankok nem uralják a szigetet: a tükör: nincs tükör: nincs kémlelőlyuk: nincs fénykép: nincs remény, ezt mondtam az embereknek: nincs remény: még a tüköt is elviszik majd a varrógépekből: még a délutánok elenyésző pillanatát is kivonják majd a legtávolibb álmokból: nem marad megkövesedett szénpor, hulladék, krétavonás a törmelékben: nem marad meg a torony, az épület, a kerítés: nem marad meg a patio, a hátsó udvar, a fészer, az imaterem: még egy vékonyka ösvény se marad, ami – biztonságban – elvezetne minket a sivatagba: a géppuskákat a férfiak szemére szegeznek és a nők tüskékkel és szögesdróttal táplálják majd a gyermekeket: minden éjszaka a kesergése lesz: várj: ott aládában: ott a dokkoknál, többször tároltunk szenet: tűz: rakjunk tüzet: jönnek majd más hajnalok és esték: szinte semmi sem szomjúság, amit nektek mondtam: szinte semmi sem vágy, amit tőletek kérek: bohózat: csak a mellkasi fájdalom: csak a nyomok a porban: csak a húsban felizzó élő szikra, a – rothadó – hús mélyén: csak a hegyek felé tartó körmenet: nincs annyi hegy, mint ahány körmenet: de a bölcsők üresek: üresebbek, mint a sírok és szárazok, terméketlen föld – a bölcsők: a kezek a magasba emelkednek: az offertórium: az

ima: csak azt kérhetjük, amit keresünk: az elfojtott hangot: várj: minél kevesebbet kérünk, annál többet keresünk: semmit sem keresünk: az ajtók bezárulnak, de a falak, a falak ledőlnek: a plafon a felcsiszolt parkettán pihen: hiszed: miért? hiszel: magadban? a többiekben? nem, benned, elindulunk, benned, vakon: a távoli homokban születő szikra irányába: egy vonaton, mákmezők között: arrafelé, távol a felégetett erdők helyén sarjadt termőföldtől, az ellenkező irányba, arrafelé visz az út, a strandhoz: ott a tenger szétzúzza a sziklákat, és a tiszta tekintet hajókat lát érkezni a kontinens felől: ott, a parton, a kikötőben, ahogy elkészül a kátrány, látni, hogy lehorgonyzik egy szállítóhajó: de nincs szállítmány: csak néma nők és integetnek, integetnek: fehér kendőt tesznek az apró ablakokba és búcsúznak – érkezés közben is: búcsúznak: és sírnak: a nők sírnak és átjárja őket a kátrány: holnap, az istenért, holnap elindulunk: most és örökké: várj: egy pillanat csak egy szűk metszete az útnak: csak ennyi: többször: a nők: a hajó csak a végső bizonyítéka annak, milyen sterilek és gyengék vagyunk: durvák: a vágóhíd: a pofonra lendülő kézben: a vágóhíd: a vágóhíd mindig felhevíti a fájdalomtól kővé dermedt órákat.

URBÁN BÁLINT fordítása